

PRAPOR SPÁSY

On dává sílu znaveným a vysílené umí posílit. Mladí jsou unavení, zesláblí, mládenci klopýtají a padají, kdo ale v Hospodina doufají, ti nabývají nových sil. Vznášejí se jako na orlích perutích, běží a nejsou vyčerpáni, kráčí a nejsou znaveni.

(1z 40, 29–31)

OSOBNÍ DOTAZNÍK

Jak se jmenuji: Frank Gjeruldsen

Kolik je mi let: 60

Kde bydlím: V Praze.

Odkud jsem: Oslo, Norsko

Co dělám: Národní velitel Armády spásy v České republice a na Slovensku.

Ve kterém roce jsem se znovu narodil/a: Ve víře jsem vyrostl během svého dětství a dospívání.

Kde a jak se to stalo: Nemůžu uvést žádné přesné datum, víra v Ježíše se prostě postupně stala přirozenou součástí mého života. Ve čtrnácti jsem se stal vojákem Armády spásy, což bylo pro mne i pro mé okolí jasným důkazem toho, že jsem se rozhodl pro následování Krista.

Co se potom odehrávalo: Po studiích jsem absolvoval výcvik pro důstojníky Armády spásy.

Odkdy pracuji pro Armádu spásy: V roce 1982 jsem byl ordinován důstojníkem Armády spásy. Od té doby jsem ve službě.

Co mám na své práci nejraději: Setkávat se s lidmi a sdílet s nimi Ježíšovo evangelium o naději a budoucnosti, vidět změny v lidských životech.

Destinace, ve kterých jsem pracoval/a: Během své práce pro Armádu spásy jsem vystřídal celkem 8 pověření v pěti různých norských městech.

Co mi v životě dělá největší radost: Spasení, jistota Božího dítěte.

Moje oblíbené jídlo: Ryba.

Můj oblíbený sport: Fotbal.

Moje oblíbené místo na planetě: Česká republika.

Moje oblíbené místo v Bibli: Miluji tě, v mých očích jsi vzácný a drahocenný (Izaiáš 43:4)

Moje pocity, když jsem poprvé přijel/a do České republiky: Nádherná země a skvělí lidé.

Co mám v plánu v nejbližší době: Poznat co nejvíc lidí pracujících pro Armádu spásy v České republice, seznámit se s českou společností, naučit se co nejvíc českých slov.

S kým nejčastěji spolupracuji: Všichni důstojníci, zaměstnanci a členové Armády spásy jsou velmi důležití. Společně jsme schopni udělat mnoho dobrého pro misi Armády spásy v České republice a na Slovensku.

*Ke Kristu lze dojít i po vodě –
když se neptáš, jestli tě unese.*

*You can walk to Christ even on water –
if you do not ask whether it can carry you.*

Pavel Kosorin

Rozhovor s Richardem Hoškem

Protože letos na podzim je to sedm let, co zemřel Richard Hošek, vzácný muž, který byl spojen s Armádou spásy, uveřejňujeme tento rozhovor. Původně byl zveřejněn v knize *Sláva vítězům, čest poraženým aneb Ameriku objevili bezdomovci*.

RICHARD HOŠEK, úspěšný podnikatel – gastronom, honorární konzul Slovenské republiky, duchovní otec projektu menička pro bezdomovce a dobrý člověk. Zemřel v říjnu 2011. Bylo mu 47 let.

Když nemáte strach, můžete pomáhat

Vy jste gastronom, hospodský. Kde je počátek vašeho zájmu o tento obor?

U nás je to jakási rodinná tradice. Moje máma vedla hospodu, od malička jsem musel chodit pomáhat, takže jsem vyrůstal mezi těmi stoly a sklenicemi s pivem... Možná to byl tvrdý výcvik, ale mě to bavilo.

Jsou vaše hospody něčím zvláštní?

Mě šíleně baví, když můžu udělat novou restauraci třeba ze starých sklepů. Já si vlezu do jakési pohádky, vezmu si kostým a jsem v jiné době. Chodím i obsluhovat. Nemusel bych, ale nebyl bych šťastnej. To mě na tom baví nejvíc – když můžu lidem posloužit. Opravdu to nedělám pro to, abych měl zadarmo pivo. Mě baví ta zážitková gastronomie. Dělán středověk, Mexiko, Švejk... Vydělávám peníze a ještě mám zábavu.

Co je podle vás úspěch?

Víte, já vůbec nevím, jestli jsem vhodným reprezentantem toho, čemu se říká úspěch. Pro někoho je úspěch, že je zdravý, má rodinu, je zamilovaný, pro jiného, že vydělá svůj první milion nebo že je starostou v nějaké vesnici. Díky své práci mám fantastický život, moje hospody mě dobře živí, zřejmě si žiju líp než ostatní... Asi to nebude rád slyšet Finanční úřad, ale já dávám lidem práci, dávám jim jídlo a pití, nejsem žádný kriminálník, kterej si vydělává ilegálně drogama, nehraju automaty, tvrdě pracuju, tak snad mám právo na dům, slušné auto a dovolenou.

Jaké je podle vás podnikatelské prostředí v České republice?

Pokud slušně podnikám, očekával bych od státu trošinku úcty, ne aroganci. Což tady ale bohužel není. Kdyby se všichni podnikatelé, co v téhle zemi zaměstnávají lidi, domluvili, že se na půl roku na všechno vykašlou, tak se tady všechno zhroutí. Já

jsem znalejší poměrů jinde – v Německu, ve Švédsku, v Belgii, v Lichtenštejnsku, kde jsem byl na úřadech. Tam je úplně jiné chování...

Čemu učíte svůj personál?

Základem je obyčejná slušnost a úcta ke klientovi. Na to tady nejsme zvyklí, takže to na někoho může působit divně... Přijďte do obchodu a prodavačky jsou naštvány, protože jste je vyrušil v jejich povídání, jim je jedno, jestli tam jste nebo nejste. V Německu nebo v Rakousku vyzkoušíte dvacet párů bot, nic si nekoupíte a oni vám poděkují a popřejí hezký den. Tady když chcete třetí boty, tak už jsou naštvaní. Ale to asi nezměníme, to je v nás...

Co je v podnikání nejdůležitější?

Hlavní je realizovat svůj vlastní nápad. Starat se o svůj byznys a peníze, které vyděláte, vložit do dalšího byznysu, ne do aut, ne do drahých aut, ne do blbostí. Když jsem měl svůj první vlastní kapitál, mohl jsem investovat třeba do stavebnictví, ale to není moje branže. Úspěšný můžete být pouze v tom, v čem jste silný. Já jsem silný v gastronomii.

Kdy jste začal myslet na charitu?

Když dosáhnete určité úrovně a všechno je dobré, řeknete si Pojď někomu pomoci. Tak jsem už po revoluci vozil do Česka spoustu oblečení a banánů a jogurtů... Tenkrát ještě byly hranice, ale já jsem tam byl tak chorobně známejší, že ty kluci celníky mě

nechávali projíždět bez problémů. Děckám z dětského domova jsem zaplatil nějaké zájezdy, hokejistům jsem dal peníze...

Přenesme se na chvíli do doby, kdy vám bylo dvacet. Ještě jste nic neznamenali, nikoho nezaměstnávali a nevymýšleli charitativní projekty... Které zkušenosti byly pro vás klíčové?

Když je vám dvacet, je pro vás důležitý, že svítí sluníčko a že chodíte s hezkou holkou a že je dobrá parta a někam se jede. Ale později, když dozráváte, což bylo u mě tak v pětadvaceti, jsem začal mít potřebu vidět svět. Tak jsem se neuvěřitelně zakousnul, měl jsem dvě práce a hrozně jsem makal. Dělal jsem od deseti ráno do jedenácti večer v luxusní pražské restauraci a stejnej majitel mě ještě zaměstnal od jedenácti večer do tří do rána v diskotéce. Tak jsem to vydržel 730 dnů bez volna a vydělal jsem hrozně moc peněz. Pak jsem podnikl cestu kolem světa. Procestoval jsem celou zeměkouli. A když tak jezdíte ze země do země a vidíte tolik věcí, tolik kultur, vyzkoušíte tolik různých jídel... tak najednou chcete cosi víc. Vidíte, že svět je krásný, úžasný. A řeknete si Teď budu sbírat zkušenosti a udělám to doma, protože tam nic takového není.

Kdy se cítíte šťastný?

Já jsem šťastný, když je někdo druhý spokojený. Sám jsem si už užil dost. Procestoval jsem celý svět, mám hezký dům, mercedes, jsem spokojený člověk... A pokud jde o takové to adrenalinové štěstí, že jsem si sedl na zadek, to bylo v Armádě spásy při prvním rozdávání meniček z mé restaurace. Viděl jsem ubohé lidi, se kterými nemám nic společného, jak jedí. A najednou jsem si řekl, že jsem asi něco dobrého udělal.

Jak dlouho vám trvalo, než jste prosadil, aby se přebytečné jídlo z restaurací mohlo dostat k bezdomovcům?

Je to hrozné, ale šest let. Věci se daly do pohybu, teprve když

jsem potkal MUDr. Rychnovského, náměstka brněnského primátora. Nemám potřebu dělat mu nějakou reklamu, ale tento člověk je první politik, který se nebál jít do něčeho, co sice pomůže lidem, ale jemu to mnoho bodů nepřinese. Před ním jsem byl za mnoha jinými, s nimiž jsem si tykal, mohl jsem za nimi přijít kdykoli... ale oni to nedokázali, pokyvovali hlavami, ale nic pro to neudělali.

Svůj nápad jste nabízel i jinde než v Brně. Měl jste podobnou zkušenost i v jiných městech?

Mluvil jsem s politiky, kývali hlavami, ale nikdy nic neudělali. Proč? Protože někdo má hlad? To je nezajímavá, věřte mi. Byl jsem našťvaný. Říkal jsem si Hoši vy byste měli jít někam do světa, do Německa nebo do Ameriky. Tam byste vydrželi možná dva měsíce a pak by s vámi zatočili. Oni se mají snažit, aby lidem v tom svém městě pomohli, oni by měli přijít za náma a říct Heleďte se restauratéri, nechtěli byste... Copak my hospodští máme chodit s takovými věcmi za politiky? To je smutný...

Proč jste se vlastně vrátil do České republiky?

Kvůli nemocnému otci, chtěl jsem se o něj postarat. Přišel jsem z jakéhosi luxusu Bahamských ostrovů a když jsem se vrátil, myslel jsem, že jsem ve středověku. Špinavé silnice, špatní úředníci, špatné počasí... Ale já jsem na středověk zvyklý, konečně provozuju přece Středověké restaurace.

Abý člověk dospěl do fáze, kdy mu dělá dobře, že se stará o spokojenost druhých, to asi není úplně běžné... Jak se to stane?

Musíte mít nejdříve svůj vlastní život v jakési harmonii. Já neříkám, že nemám problémy, tady něco nejde, tam něco nejde, tady vám končí kuchař... ale naučil jsem se nemít strach z věcí, ze kterých strach mít nemusím. Končí kuchař? No tak přijde jiný. Takhle daleko nikdy nebude dvacetiletý kluk, ani třicetiletý.

tilety. Já ještě taky možná nejsem tak daleko... Když nemáte strach, můžete pomáhat.

Někteří lidé vás kritizují za to, že podporujete nefachčenky...

Mě uspokojuje, že se nají lidi, kteří mají hlad. A je mi jedno, že ten člověk je flákač a nechce dělat a jestli s ním máte nějaké problémy... Já jako gastronom nemám rád, když se jídlo vyhazuje. Já doma sním i tvrdý rohlík a když mám vyhodit chleba, který je plesnivý, i to je mi líto. Řekl byste si Copak ten milionář to má zapotřebí? Nemám to rád ze zásady. Mě k tomu vedla babička, celkem drsně, a ve mně to zůstalo. Když se objevilo v médiích, že dávám jídlo bezdomovcům, dostal jsem od kohosi esemesku, že prý už nepůjde do mé hospody, když teda podporuju ty bezdomovce. Poslal jsem mu seznam všech svých restaurací, které po Evropě mám, aby věděl, kam všude nemá chodit.

*Věřit v Boha znamená vidět
v hořčičném semínku
třímetrový keř.*

*To believe in God means seeing
a three-metre bush
in a mustard seed.*

Pavel Kosorin

Brněnský projekt Prevence bezdomovectví úspěšně pokračuje

V roce 2012 začala Armáda spásy připravovat projekt Prevence bezdomovectví. Jeho cílem bylo umožnit lidem bez domova opustit noclehárny a azylové domy a dostat se do běžného bydlení. Od roku 2014 se na tomto projektu podílí i městská část Brno-střed. Nyní se v rámci projektu podařil další úspěšný krok. 1. 9. 2018 převzala Armáda spásy dalších 21 zrekonstruovaných prostor od MČ Brno střed, které budou sloužit také jako tréninkové byty pro lidi bez domova.

Paní K. (nar. 1947) žije od smrti svého manžela v azylovém domě. Je vdova a ze starobního důchodu si nemohla dovolit samostatné bydlení. S rodinou není v osobním kontaktu. Když se dověděla, že bude moci využívat tréninkový byt na Bratislavské 40, byla velmi šťastná: „Vy jste zlatí, to je špica, jsem šťastná jako blecha v kožichu“.

„Plánujeme rozšíření spolupráce“, prohlásila před rokem místostarostka MČ Brno-střed, JUDr. Michaela Dumbrovská, do jejíž působnosti patří mimo jiné i oblast bydlení, školství a občanské záležitosti. „Armáda spásy získá do nájmu další byty“. Tento plán se stal skutečností a úspěšná spolupráce může pokračovat.

„Spolupráce s Armádou spásy je vynikající. Víme o sobě. Spolupracujeme. Pravidelně se setkáváme a řešíme případné provozní potíže. Jsem rád, že se obyvatelé domu na Bratislavské

osamostatňují a přesouvají do běžných nájemních bytů,“ dodává Mgr. David Oplatek, člen Rady MČ Brno-střed, do jehož působnosti spadají právě věci sociální a zdravotní.

Projekt Prevence bezdomovectví začala Armáda spásy v Brně připravovat už v roce 2012. Jeho smyslem bylo najít způsob, jak umožnit způsobilým a motivovaným klientům azylových domů přechod do běžného bydlení. V roce 2013 byla podepsána smlouva o spolupráci s první městskou částí Brno-sever. Výsledkem spolupráce bylo, že v květnu 2014 se do domu,

konkrétně do 11 bytových jednotek na Francouzské ulici, nastěhovali první uživatelé. V roce 2014 byla podepsána druhá smlouva o spolupráci, tentokrát s městskou částí Brno-střed, kde v současné době Armáda spásy využívá 21 bytů na ulici Bratislavská. V roce 2016 byla podepsána smlouva o spolupráci s městskou částí Brno-Královo Pole, kde má Armáda spásy k dispozici jeden byt.

Služba je poskytována podle zákona 108/2006 Sb., o sociálních službách §69 terénní programy.

Snažíme se být v Brně vidět a slyšet

Dětský den

1. 6. se konal dětský den Armády spásy v parku Lužánky. Hudební produkci zajistila nejen skupina sboru, která vystoupila společně s dětmi, ale také děti z NZDM a dobrovolníci. Na programu spolupracovala AS sociální služba, AS sbor, další organizace a dobrovolníci. Mimo jiné si děti mohly zkusit uměleckou práci se sprejem, což bylo velmi populární i pro kolemjdoucí rodiny.

Erbovní slavnosti

Výborná spolupráce mezi sborem a sociální službou v Brně. Společně jsme se zúčastnili akce 28. Erbovní slavnosti MČ Brno-Kr. Pole, která se konala v sobotu 15. 9. 2018. Sbor měl prostor zahrát křesťanské písně a říci pár slov o důležitosti spasení v dnešní uspěchané době, na velkém pódiu připraveném městskou částí. Sociální práci Armády spásy v regionu prezentovali zaměstnanci.

Co má společného Armáda spásy s hospicem?

V jižní části Londýna se nachází jeden z nejstarších hospiců na světě, St Christopher's Hospice. Měla jsem možnost se tam v polovině září zúčastnit Multi-Professional Week in Palliative Care, prakticky orientovaného semináře pro medicínské i podpůrné profese v hospicové péči.

Světlé zázemí jsem našla ve William Booth College. Před několika málo měsíci se tam z České republiky přestěhovali manželé Janouškovi, důstojníci Armády spásy. Nabídlí mi krásné bydlení v rodinném domě, který v rámci koleje obývají. Byla jsem nadšená architekturou i umístěním v krásném parku.

Na Londýnské poměry jsem byla ubytována v blízkosti hospice, necelou hodinu cesty autobusem.

Janouškovi se mne velmi ochotně ujali a pomohli mi se zorientovat v obrovském městě. Za jejich vstřícnost a pohostinnost jim patří můj velký dík.

Kateřina Münzová, sociální pracovnice, Hospic sv. Alžběty, Brno

Colours of Ostrava

Armáda spásy se díky podpoře společnosti ArcelorMittal a jejího projektu Tanec pro život zúčastnila letošních letních festivalů v Ostravě a to Festivalu v ulicích a Colours of Ostrava.

Návštěvníci festivalů mohli v tanečním stanu získat peníze pro vybraný neziskový projekt. Pro projekt Armády spásy Ordinance pro chudé se nakonec dohromady získalo skvělých 150 000 Kč, které budou použity na pořízení léků a zdravotních pomůcek jako jsou – převazový materiál, masti, vyšetřovací, rukavice a podobně. A také na zajištění dalších činností souvisejících s provozem ordinace jako jsou laboratorní vyšetření, výjezdy do terénu a odvoz biologického odpadu.

Kromě podpory projektu Ordinance pro chudé znamenala účast na festivalech také příležitost prezentovat naši práci návštěvníkům, seznámit je s Armádou spásy. Prezentovali jsme také s pomocí nových postav: 2 „KARLŮ“, díky nim se veřejnost mohla, a do budoucna ještě na dalších akcích může, seznámit s posláním našich služeb. V našem stánku se nám podařilo získat dalších 11 048 Kč na podporu služeb Dům pod Svahem a Ordinance pro chudé.

Lenka Maděrová, Alena Válková

OSOBNÍ DOTAZNÍK

Jak se jmenuji: Charity Kramerius

Kolik je mi let: 49

Kde bydlím: V Praze

Odkud jsem: Denver, Colorado, USA

Co dělám: důstojník pražského sboru Armády spásy

Ve kterém roce jsem se znovu narodil/a: 1974 (v pěti letech)

Kde a jak se to stalo: U nás doma. Modlila jsem se za svoji spásu společně se svou matkou.

Co se potom odehrávalo: Moji rodiče byli důstojníky Armády spásy stejně jako já, takže jsem vyrostla v požehnaném křesťanském domově. Postupně jsem byla mladším a starším

vojákem Armády spásy a od svých osmnácti let jsem se učila, co znamená křesťanské učednictví, osobní svatost a služba Pánu.

Odkdy pracuji pro Armádu spásy: V roce 1994 jsem byla jmenována důstojníkem Armády spásy.

Co mám na své práci nejraději: Studium Božího slova společně s dalšími lidmi.

Destinace, ve kterých jsem pracoval/a: Kalifornie (USA), Londýn (UK), Brno, Washington (USA), Colorado (USA), Praha

Pozice, které jsem zastával/a: sborový důstojník

Co mi v životě dělá největší radost: Těší mě, když mohu trávit čas se svou rodinou a se svými přáteli.

Moje oblíbené jídlo: Moc ráda vyzkouším cokoli! V jídle mám ráda překvapení.

Můj oblíbený sport: Americký fotbal

Moje oblíbené místo na planetě: Ve Spojených státech mám ráda Rocky Mountains (Colorado) a Yellowstone národní park (Wyoming). A pak celou Českou republiku.

Moje oblíbené místo v Bibli: Všechnu svou starost svěře jemu, vždyť jemu na vás záleží (1. Petr)

Moje pocity, když jsem poprvé přijel/a do České republiky: WOW! Přijela jsem do Česka během svého výcviku na kadetní škole. Vedla jsem studentský misijní tým. Potkala jsem svého budoucího manžela a už jsem se nikdy neohlížela zpátky. Cítím to jako velké požehnutí, že Česká republika může být součástí mého profesního příběhu.

Co mám v plánu v nejbližší době: Chci doufat, že dostanu sílu věrně procházet dveřmi, které mi Bůh otevírá každý den.

S kým nejčastěji spolupracuji: Můj manžel!

Polévka je grunt

Letos poprvé jsme v Havířově uspořádali akci „Polévka je grunt“. Inspirovali jsme se touto akcí, která se již tradičně koná v Centru sociálních služeb v Ostravě-Fifejdách, ale chtěli jsme si ji připravit po „havířovsku“. Na přípravě se podílela všechna střediska Armády spásy z Havířova a tak mohl vzniknout bohatý program na celé odpoledne.

14. června jsme tedy otevřeli zahradu Domu pro matky s dětmi všem uživatelům, rodinám, přátelům, sousedům i kolemjdoucím. Bylo možno ochutnat několik druhů polévek, které uvařily naše spolupracující organizace: Nadace OKD, Adra, Globus, Hokejový klub Havířov, Portavita a senioři z naší sociální služby. Nabízeli jsme hostům také grilované klobásky, čepovanou kofolu, hry pro děti a také samozřejmě dobrou kávu s tradičními koblihami a k tomu i vyprávění o Armádě spásy. K dobré náladě velmi přispěla skvělá kapela Fopa v čele s našim bývalým kolegou Danem Ciešlarem. Také romské tance dětí z NZDM se moc líbily a v průběhu celého odpoledne nás pobavilo ještě několik skvělých tanečních vystoupení dětí z blízkého volnočasového střediska Asterix.

Jsmo moc rádi, že naší zahradou prošla spousta hostů, užili jsme si příjemný čas a také jsme mohli navázat další kontakty se zajímavými lidmi. Přišla nás navštívit také náměstkyně primátorky města. Chtěla bych moc poděkovat všem svým kolegům a kolegyním z Havířova, kteří se na akci podíleli a věřím, že příští rok si ji zase zopakujeme.

Alica Neupauerová

Věřit v Boha znamená vidět

v hořčičném semínku třímetrový keř.

To believe in God means seeing

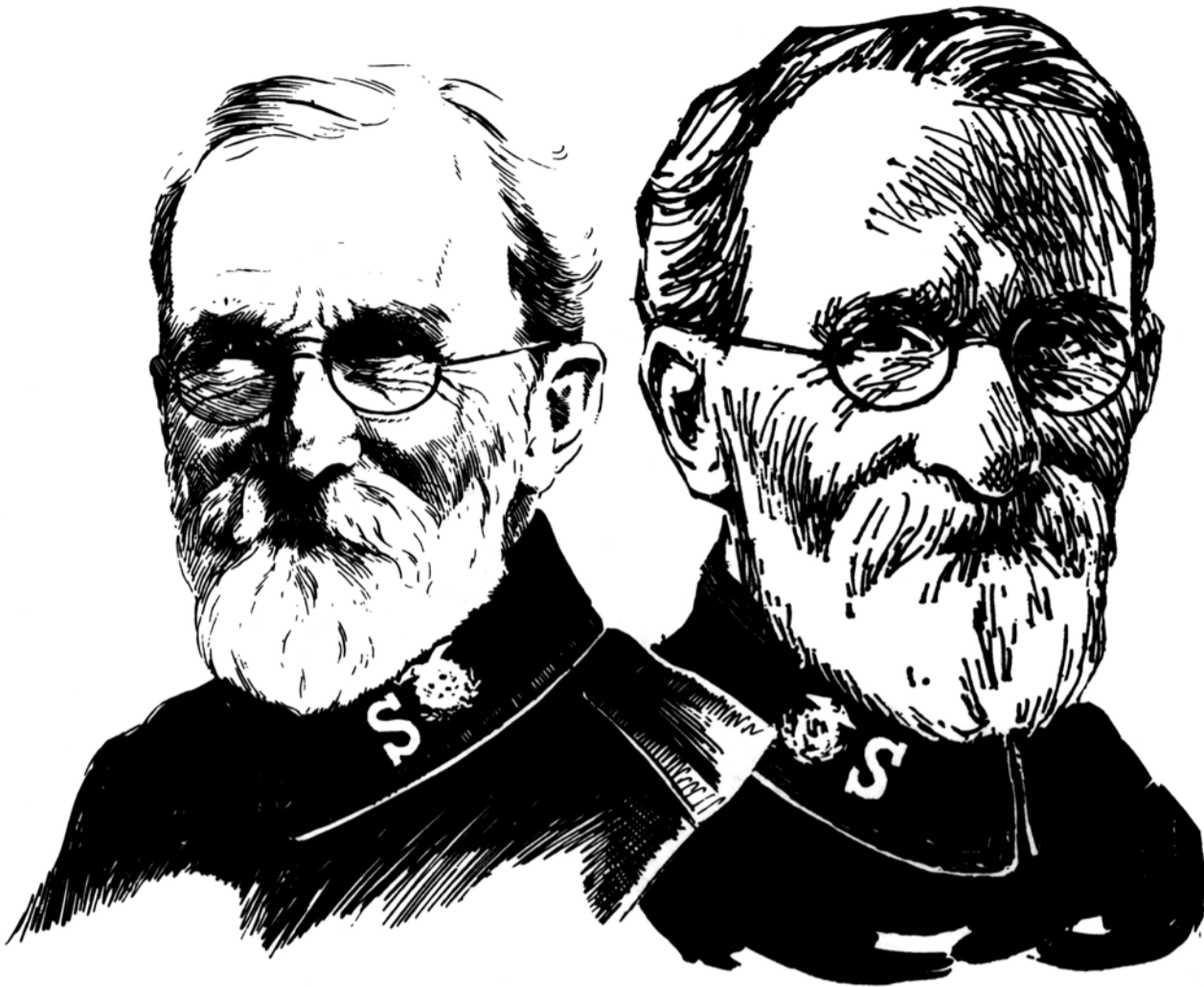
a three-metre bush in a mustard seed.

Pavel Kosorin

O duchovním vůdcovství

SAMUEL LOGAN BRENGLE byl známý americký kazatel Armády spásy zabývající se otázkou svatosti života. Žil v letech 1860–1936. Uvěřil jako mladík. Stal se uznávaným metodistickým kazatelem. Později slyšel kázat lidem na ulicích zakladatele Armády spásy, Williama Bootha. Vedlo ho to k rozhodnutí pomáhat jako dobrovolný pracovník a nabídnout W. Boothovi své služby.

Stal se důstojníkem Armády spásy. Během této služby postupoval od nejnižších hodností, až nakonec patřil v Armádě spásy mezi důstojníky s nejvyšší hodností. Zvali ho, aby kázal a vyučoval po celém světě.

SAMUEL LOGAN BRENGLE

Slychám, jak si poměrně mladí muži stěžují a vyjadřují obavy, že až zestárnou, budou odsunuti stranou a nahradí je mladší a vitálnější muži, kteří nemají ani desetinu jejich zkušeností. Zapomínají, že duchovním vůdcem se člověk nestává díky dlouhé službě a zkušenostem, ale díky intenzivnímu duchovnímu životu; a pokud budou odstaveni, bude to proto, že nedrželi krok s Bohem, ale zanedbávali svůj duchovní život i Ducha svatého v sobě samých. Pokud člověk ztratí ducha modlitby, víru, vřelou lásku, vlídnou prostotu a důvěryhodnost a obětavost, které projevoval v mládí, a teď žije z minulých vítězství, zjevení a požehnání, nemůže být pro lidi přijatelný bez ohledu na to, jak dlouhou službu a bohaté zkušenosti za sebou má. Může ale začít být přijatelný díky čerstvému pomazání Duchem a současným zkušenostem, a to navzdory kalnému zraku, ohnutému hřbetu a hlasu zastřenému stářím.

Byli a jsou duchovní, kteří v mládí brojili proti učení o svatosti a odmítali křest Duchem svatým, nebo tento křest přijali, ale zanedbávali ho a přišli o něj. Kázali z velkých kazatelen a brali tučné platy, ale jejich vliv postupně slábl a ve stáří si pak jen stěžovali a byli zklamaní, zahořklí a záviděli. Slunce jim zašlo za mraky, protože zanedbávali Boha.

A znám muže – starce – plné Boha, kteří byli v mládí pro Ježíše pronásledováni, ale měli v sobě sůl, zůstali vlídní a radovali se v Pánu. Jejich luk si zachovává svou pružnost (Gn 49,24), jejich slunce září v plné nádheře a oni naplňují svět Božím poselstvím, jemuž lidé dychtivě naslouchají. Vězte, že dlouholetá služba a zkušenosti tě nezachráně před tím, aby tě lidé nezačali vnímat jako loňské noviny. Ale Bůh v tobě to dokáže. Bůh je vždycky aktuální. A takového Boha lidé chtějí.

Jakou službu a jaké zkušenosti měli za sebou Mojžíš, Samuel, David, Daniel a Pavel, když je Bůh ustanovil jako vůdce? Žádné. Ale byli ve spojení s Bohem. Podřizovali se jeho vůli, byli ochotni se učit, byli důvěryhodní, poslušní, odvážní a nestěžovali si. Byli plni Boha. Pokud se obáváš, že se blíží doba, kdy už tvou službu nebude nikdo chtít nebo oceňovat a ty skončíš někde v koutě, pamatuj, že člověk plný Boha nemůže být nikam vycištěn. Pokud ho odstaví někde na pusté místo, pak se celý venkov i Jeruzalém do jeho pustiny seběhnou, jako to bylo s Ježíšem i Janem Křtitelem. Pokud ho zatlačí do kouta, svět se zastaví a nakloní k jeho koutu ucho, aby si vyslechl nejnovější poselství od Boha. Pavla uvrhli do vězení, ale on promlouval a psal slova života a moci, která hořela neuhasitelným ohněm Ducha svatého. Tato slova dnes více než dříve usměřují lidské myšlení, inspirují víru a rozněčují lásku. Když Židé i Římané při-

pravili Pavla o hlavu, měli za to, že s ním skoncovali. Jeho vliv však po dvou tisících letech neustále roste.

Stejně si lidé mysleli, že umlčí Madame Guyonovou v Bastille nebo Johna Bunyana v bedfordské věznici. Kdo ale může umlčet burácení Boží moci. „tichý, jemný Boží hlas“, když se Bůh rozhodne promluvit skrze člověka? Z tichých vězení se stanou veřejné telefonní stanice napojené na nebe.

Jednoho dne zemřel v jednom našem velkoměstě starý muž. Bylo mu už hodně přes sedmdesát a byl to kazatel, který se v sedmačtyřiceti letech naprosto zhroutil z přepracování a dalších pět let si nebyl sto přečíst jedinou kapitolu z knihy, dokonce ani z Bible. Ale pevně se držel víry v Boha i člověka, nenechal uhasnout svou lásku a nakonec zemřel sytý dnů. Ve všech částech světa ho oplakávaly stovky lidí, kteří byli spaseni, posvěceni, inspirováni a vybaveni ke službě jeho slovy, jeho životem a institucemi, které uvedl do pohybu pro záchranu a posvěcení Božího lidu. Největší práci vykonal až po šedesátce.

I když si člověk může duchovní moc a vůdcovství zachovat, je to něco velmi křehkého, o co je možné navždy přijít.

Když byl Saul ve vlastních očích bezvýznamný, stal se králem. Když byl ale vyvýšen, začal být neposlušný a Bůh mu jeho království odejmul a dal je někomu jinému. Nevarují nás právě před tímhle slova: „Drž se toho, co máš, aby ti nikdo nezval vítěznou korunu“ (Zj 3,11)? Jidášovo apoštolství přešlo na někoho jiného. „Zlý a neúčinný služebník“ přišel o hřivnu a dostal ji ten, který jich měl deset.

Znal jsem křesťanského pracovníka, který měl kolem sebe celou řadu bystrých, upřímných, učenlivých, duchovně zaměřených mladíků, kteří k němu vzhlíželi pokud šlo o směr a vedení. Jednou večer je pozval k sobě domů. Čekali duchovní potravu, ale podávala se káva a koláč, a když očekávali modlitby a rady, hostitel vytáhl šachy. Promarnil tak příležitost, kterou ten večer nabízel. Pevná pouta, která spojovala přátele v Bohu, se uvolnila a zeslábla a v několika případech se možná úplně zpřetrhala. Tento křesťan byl sice i nadále oficiálně uznáván jako vedoucí, ale o autoritu duchovního vůdce přišel. Obávám se, že navždy. „Ale vy, milovaní, budujte svůj život na přesvaté víře, modlete se v Duchu svatém, uchovejte se v lásce Boží a očekávejte milosrdenství našeho Pána Ježíše Krista k věčnému životu... Tomu pak, který má moc uchránit vás před pádem a postavit neposkrvněné a v radosti před tvář své slávy, jedinému Bohu, který nás spasil skrze Ježíše Krista, našeho Pána, buď sláva, velebnost, vláda i moc přede vším časem i nyní i po všechny věky. Amen“ (Ju 20–25).

Setkání důstojníků na Slovensku

Vítejte ve sborovém domě Armády spásy v Galantě.

V současné době slouží na Slovensku čtyři manželské páry:

Josef a Stáňa Knoflíčkovi, kteří jsou zodpovědní za rozvoj služby Romům, sboroví důstojníci Albín a Adrika Vagaiovi v Galantě, Roman a Darina Farkašovi v Plaveckém Čtvrtku a Vitalie a Inna Chiriacovi, regionální důstojníci a vedoucí sboru v Bratislavě.

Setkání zúčastnili národní velitel pplk. Frank Gjeruldsen a majori Přemek Kramerius a Henk van Hattem.

Každé naše setkání začalo modlitebním ztišením a národní velitel přečetl verš z Bible.

Někdy, když používáme sítě jako učedníci, stane se, že nechytíme žádné ryby. V dnešní době nemají lidé takový zájem o Krista, ale můžeme nad tím přemýšlet a změnit způsob, jak sloužíme, pomáháme ...

Naše služba není jen o tom být s lidmi, musíme být také s Pánem. Ježíš se ptá Petra „miluješ mě?“. Tento vztah máme mít s Pánem i my všichni.

Známé heslo Armády spásy „Mýdlo, polévka a spasení“ se změnilo na „Spasení, polévka a mýdlo“.

Udržujeme si náš osobní vztah s Ježíšem pro naše spasení, které má být na prvním místě.

Toto naše setkání mi připadá, jako když učedníci měli osobní čas s Ježíšem, na kterém se mluvilo o království Božím.

Národní velitel nám představil sebe a své nové spolupracovníky: jsme nový tým na pražském ústředí Armády spásy, berte nás prosím jako podporu pro vás, kteří sloužíte v terénu. Některé věci nemůžeme rozhodovat bez vás a také nemůžeme změnit všechno, musíme se podporovat a spolupracovat navzájem. Je to jako údy v těle Kristově, každý má svou roli a odpovědnost. Podobně jsou úlohy rozděleny v Armádě spásy.

Sborová práce a sociální služby patří do jednoho společného těla, proto se musíme navzájem podporovat. Vzájemná podpora buduje práci Armády spásy a stejně tak lidi, se kterými se setkáváme.

Armáda spásy na Slovensku dostává potraviny od supermarketů prostřednictvím Potravinové banky. Je to užitečné, ale věnujeme tomu příliš mnoho času, který nám potom chybí na pastorační práci. Ve Skutcích Apoštolů byli učedníci tak zaneprázdněni službami, že neměli čas na slovo Boží.

Potešila nás informace, že fotograf Jindřich Štreit dokončil dokumentární film, ve kterém vystupuje Armáda spásy.

Plánujeme výstavu fotografií o činnosti Armády spásy ve Starém městě v Bratislavě, prvděpodobně od června do září 2019, také v Galantě, Pezinku a Plaveckém Čtvrtku.

Jednou za měsíc organizujeme shromáždění v Galantě. V Bratislavě navštěvujeme sociálně slabší rodiny.

V Plaveckém Čtvrtku máme tři biblické domácí skupinky a dětskou školku pro romské děti.

V Pezinku chodíme sloužit do Romské osady. Modlíme se s lidmi, organizujeme dětské kluby. V létě jsme připravili dětský tábor spolu s mládeží z České republiky. Lidé z českého týmu byli velmi nadšení, navzdory obtížím, které v osadě byly. Máme několik nových zaměstnanců v komunitním centru v Pezinku. Milan Krajčovič dělá terénní práci a pomáhá v komunitním centru Pezinko.

Služba ženám se rozvíjí v Galantě, totéž plánujeme i v Bratislavě.

Jsem vděčný za všechny služebníky v Armádě spásy na Slovensku. Jsme šťastní, že můžeme společně sloužit na Božím poli. Ať vám Bůh žehná.

Vitalie Chiriac
Armáda spásy na Slovensku

Tiráž

Časopis Armády spásy

Zakladatel: William Booth

Generál: Brian Peddle

Národní velitel: Pplk. Frank Gjeruldsen

Mezinárodní ústředí Armády spásy: Londýn

Ústředí Armády spásy České republiky:

Petržilkova 2565/23, 158 00 Praha 5. www.armadaspasy.cz

e-mail: pavel_kosorin@czh.salvationarmy.org

tel.: (+420) 774 526 777

Šéfredaktor: Pavel Kosorin

Grafika: Mgr. Simona Kosorin

Tisk: Tiskárna A.M.G., s.r.o. Adamov